

Az Erzsébet-híd pesti bejárója.

AZ UJ ERZSÉBET-HID.

Gyönyörű fővárosunk ismét gazdagodott egy szép ponttal, mert az új Erzsébet-híd, melyet két képen mutatunk be szíves olvasóinknak, a főváros legszebb látványosságainak egyike és büszkeséggel töltheti el minden magyar ember szívét, mert ez a híd nemcsak a miénk, de minden ízében magyar is.

Magyar szaktekintélyek tervezték, magyar kezek építették és ez a pompás híd, mely a világ-nak legnagyobb egynyílású hidja, a magyar technika dicsőségét szolgálja.

Az Erzsébet-híd építkezését Czekéliusz Aurél min. tanácsos és Szántó Albert műszaki tanácsos tervei szerint és vezetése alatt 1898. tavaszán kezdték meg és f. é. október 10-én adta át a közforgalomnak ő Felsége a király képviselőjében József főherceg.

A híd jóval szélesebb a lánczhidnál. A lánczszervezet a gyalogjárón kívül esik és így nem választja el a kocsit a gyalogjárótól. A kocsi-pálya 11 méter (a Lánczhidé 7 méter), a gyalogjáró 3 $\frac{1}{2}$ méter, vagyis kétszer olyan széles mint a Lánczhidé.

A híd építési költsége 11 $\frac{1}{2}$ millió koronát tesz ki. A sok millióból ötödfél millió koronát költöttek a talapzati munkákra és a hidpálya burkolására, hét millió koronát a vasszerkezetre, a vasdiszítésre, lámpákra és egyéb világító berendezésre.

És mindeme munkálatok egyuttal a magyar ipar dicsőségét hirdetik. *mhj.*

EGYRŐL-MÁSRÓL

Egy amerikai orvos mulatságos hirt bocsát világgá: hogy — miként a tuberkulózist, scarlatinát s egyéb ragályos betegséget — a szerelmet is bacillusok okozzák.

A tiszteletreméltó tudós alaposan neveltségessé tenné az emberiség legnemesebb érzelmét, ha volna, aki hitelt adna neki. Egyelőre azonban azt hiszem, hogy az éltünket amugy is nagyon elkeserítő állatkák e legujabb fajtáját a mesék országából valónak nyilvánítja minden ifju és leány. Pedig mennyire megkönnyitné a sokleányos mamák dolgát, ha tényleg lehetséges volna a kiszemelt udvarlóba egyszerűen beoltani a neki szánt menyasszony iránti szerelmet!

A sok béli toilette és színházi öltözék feleslegessé válnék s papa kevesebbet dörögne a délutáni fekete kávéja mellett, a számlák prezentálásakor.

Az idén különösen nagyon időszerű lenne ez, mert az ősz annyij divatot hozott be, hogy

a mult évi garde-robe-unk csaknem hasznavehetetlenné válik.

Nagyon bájos ujtás például a kivágott ruhákhoz viselt nagy, sötét kalap, a vállra hajló fehér vagy fekete struczokkal, a páholyokban vagy a nagy restaurant-ok éttermeiben. Budapestnek *artistique et mondaine* társasága bizonyára csakhamar magáévá teszi ezt a Párisból hozzánk került divatot, melynek még az az előnye is meglesz, hogy nem egy könnyen válik általánossá.

A fehér toilette-eket is még mindig előszeretettel viselik, tekintet nélkül az időjárásra.

Ismerek egy hetvenöttesztendős társaságbeli szép, őszhaju dámát, aki annyira *amateur du blanc*, hogy — kivéve temetésekre — mindig és mindenüvé fehér ruhában megy. És senki sem szólja meg érte. Mert a fehér annyira fiatalít, hogy nem rí le senkiről sem. S ki tudja, talán van abban is valami, amit egy angol tudós mondott, hogy némileg a színek is befolyásolják az embereket. A fehér pedig csillapítólag, megnyugtatólag hat s valami békés harmóniát szuggerál a lélekbe.

Nem tudom igaz-e ez? De tegyük fel, hogy ugy van. S akkor — mit gondolnak, hölgyeim,

— nem volna-e jó Körbert és Lengyel Zoltánt szintén fehérbe öltöztetni? Talán akkor helyreállna a nemzetnek oly igen félrebillent egyensúlya is... *l. s.*

Irodalom.

* Röhöz kötöttek czimen egy kötet elbeszélés jelenik meg ifj. *Lónyay Sándornétól*, lapunk egyik szerkesztőjétől, az Athenaeum r.-t. kiadásában. Előfizetési ára 2 korona. Gyűjtők 6 megrendelt példány után, egy t. p. kapnak. Előfizetési pénzek az Athenaeumba, Budapest VII. Kerepesi-ut 54. küldendők.

* A magyar birodalom története. *Acsády Ignác* történeti munkájának eddig megjelent és nagy feltűnést keltett füzetei most már díszes kötetű egyesítve is kaphatók. Ezek, mint az egészen új csapáson haladó munkának *első kötete*, Mátyás király haláláig beszélik el a magyarság történetét. De igazán a magyarságét és nem egyes osztályokét. Nincs a nemzetnek olyan eleme, melyet Acsády figyelmen kívül hagyott volna, úgy, hogy az előtt, aki ebből a munkából ismeri meg hazája multját, egészen új távlatok nyílnak meg és megszabadul attól az előítéletől, mintha Magyarország históriája csak a királyok és hadakozó osztályok története volna. Nincs magyar históriai munka, mely ily élesen kidomborítaná, hogy ezt a nemzetet a benne kialakult néposztályok összessége tartotta fenn, hogy a földmivelő jobbágnak, az ipar és kereskedelem uttörőinek éppen olyan részük van hazájuk dicsőségében, mint a csatatéren harcolóknak, mint a hadseregek vezetőinek. Acsády nemcsak a magyarság külső küzdelmeinek rajzolója, hanem belső vívódásainak szószólója is és hiven feltűnteti azokat a változásokat, melyeken a magyar néplék az évszázadok folyamán keresztül ment. Nemcsak mint katonát és politikust mutatja be a magyart, hanem megrajzolja nagyszerű polgárosító tevékenységét is. Nyomon követi szellemi tevékenységének minden megnyilvánulását, kiterjeszkedik az irodalom, a művészet, a közműveltség minden alakulására. És megmutatván, hogy milyen súlyos küzdelmeket vívott meg a magyarság fennmaradásáért, beszámol azzal is, hogy mint használta fel a kivitt eredményeket, mint illesztett minden megszerzett követ államiságának mind magasabba emelkedő épületébe. Megrajzolja a magyar nemzetet a harctéren, meg otthona meghitt körében, magánéletének legjellegzetesebb vonásaiban. Igazán bámulatos, hogy milyen ügyességgel tudta Acsády ezt a rengeteg anyagot világos, átlátszó képpé tömöríteni, hogy munkájának nagy tudományos értékessége mellett mint tudja a laikus olvasót is lebilincselni. Lebilincselni ragyogó nyelvvel, stilusának emelkedettségével és vonzó előadásával. Tekintetbe véve, hogy az előttünk fekvő rendkívül díszes, félbörkötésű

Az Erzsébet-híd a gyalogjárókkal, a budai oldalról tekintve.